

Mladi navihanec

C. M.

V neki bolj hriboviti vasi je pasel duše zelo priljubljen g. župnik Janez. Cerkev ter dušni in telesni blagor faranov mu je bilo nad vse. Poleg teh vrlin je imel tudi veliko veselje do gospodarstva. Svojih vzornih hlevov, prijaznega polja ter lepega gozda ni samo nadzoroval, marveč je čestokrat slekel svojo suknjo ter prijel s čvrstimi rokami tudi za delo.

Poleg skrbne kuharice Ančke in ene deklice je imel v službi tudi mladega hlapca. Priden in marljiv dečko je bil hlapec Mirko, le vsemogočih porednosti je imel neizčrpno malho. Ker pa je obstojala njegova zaloga le iz samih nedolžnih šal, mu tega nihče ni zameril. Bil je priljubljen po vasi, kakor njegov gospodar, pri mladih in starih. Pač mlada, nemirna kri. Celo g. župnika samega si je privoščil nekoč takole:

»Ne vem, kako bo, gospod,« je nagovoril neko popoldne svojega častitljivega gospodarja. »Videli ste včeraj tisti hlood pod frato. Debel je in težak, da joj; ne bom mu sam kos, prositi mislim Smodejovega Ožbalta, da pride in mi pomaga spraviti ga na voz. Kaj rečete k temu, gospod župnik?«

»Bom sam pomagal,« odvrne po kratkem premisleku g. župnik. »Več moči bo, mislim, v meni kakor pa je je v suhljatem Ožbaltu. Kdaj se ga misliš torej lotiti: danes ali jutri?«

»O, danes, kar precej, če mi hoteče pomagati!«

»Pa greva no,« reče g. župnik. »Sta vola sita?«

»Sita.«

»Dobro, potem kar zapreži! Ta čas pa naročim Ančki glede ostalega dela doma.«

Čez uro sta se g. Janez in hlapec Mirko že potila v gozdu na moč okoli zažetega hlooda. Lepo rejena lisasta volička pred vozom pa sta prežvekovala sladki obed. Mirko je pripravil potrebne močne drogeve. Po skrbnih pripravah je bilo čuti zatem gromovit »horuk« hlapca, s katerim si je delal korajžjo.

»Ne gre,« reče naposled g. župnik ter sede ves zasopljen na bližnji smrekov štor. »Ubogi kmetje, hlapci in delavci! Kar sapo mi zapira.«

Tudi Mirko se nasloni na bližnje deblo ter se jame navihano čohati za ušesom.

»Čuj, Mirko!« se oglasi g. župnik po odmoru. »Domov greš z voli, sama tukaj nič ne opraviva, že vidim. Hlood je težak kakor iz svinca. Jutri naj pride pomagat tudi Ožbalt. Si razumel?«

»Razumel. — Toda osramotila se bova. Steplo je korenjaškega gospoda in hlapca, bi rekli ljudje, ko bi zvedeli. Rajši poskusiva še enkrat!«

»Kaj pomaga poskušanje, če pa ne gre! Saj si videl.«

»Videl! Toda, kaj če bi — pa ne upam si povedati.«

»No, le kar povej, kar misliš!« reče radovedno g. župnik.

»Čul sem že večkrat, da tudi kletev včasih pomaga. Ali smem poskusiti, gospod?«

»Lahko, a na svojo vest,« odvrne nič kaj zadovoljen g. župnik in doda tiše: »Daj mi Bog moči, da poživim v srečih svojih faranov več vere! Kletva da bi pomagala, ah, zaslepljenci!«

Gospod Janez je vstal, dasi vznejevoljen, ker bi tudi njemu bilo najbolj ljubo, da pride hlood s poti in na pravo mesto. Vzel je zopet drog in pozval hlapca. Prvi z močnim drogom, a drugi s cepinom založita pri kolesu in vzdigneta, medtem je Mirko krepko zaklel. Pod združeno močjo se je hlood takoj dvignil, voz pod silno težo kar zaškripal, g. župnik pa je neverjetno ostrmel.

»Da bi kletev — tega ne verjamem — toda vendar — prej ni šlo...«

Gospod Janez je dolgo majal z glavo, nato je odšel molče in počasnih korakov po gozdu dalje.

Hlapca pa je kar lomilo od dobre volje.

»Pa res menda gospod župnik ni opazil,« se je hihital, »da sem svojo moč založil šele po kletvi, dočim sem prvič svoj napor le glumil. Ker je gospod župnik vzdigoval težak hlood le sam, zato seveda prvokrat ni moglo iti...«

Slon in škorenj

Mlad slon škorenj je dobil.
Kdo tega bi vesel ne bil?

Obutev ta za nogo ni,
da le na rilcu mu tiči.

Zataknil v uhlje je zobé,
počasi gre, a vendar gre.

A zlomka, kdo sezuje to?
Domov letel je z vso skrbjo.

Brž starša povlečeta,
da ta nestvor mu slečeta.

O joj — strašno ga zaboli
in zob več svojih videl ni.

SMEJTE SE!

Vprašanje — odgovor

Učitelj: »Mihec, kaj misliš, od česa je morska voda slana?«

Mihec: »Najbrž od slanikov.«

Pijanec

»Nesrečni človek, že spet iz gostilne prihajaš!«
»Zanimivo, naj naj vedno v njej sedim?«

Po gostiji

»No, kako je bilo včeraj na gostiji?«
»Sijajno! Za dvajset so pripravili obed, bilo nas je pa samo pet.«

Noetova barka

Brivec Koren se je hotel peljati na izlet na Dravsko polje. Ko stopi k železniškemu vozu, pravi: »Ali je ta Noetova barka že polna?«

Pa se oglasi neki potnik: »Ne še; drugače je že vse brano — le osla še ni.«

Zgodba o konjskem repu

Vežir Sarudin sloni na oknu in opazuje, kako nosijo kmetje blago v mesto na trg. Cesta je bila blatna. Pa zapazi nekega kmeta, ki je jahal konja, kateremu se je rep vlek po blatu.

Vežir: »Ej, ti, zakaj konju ne zavežeš repa?«
Ali ne vidiš, da z blatnim repom maže sebe, tebe in mimo idoče? Pridi noter!«

In vežirjevi hlapci so kmetu naložili pet in dvajset s šibo.

Kmet odide, zaveže konju rep in jaše dalje na trg. Na trgu je postalo vroče in soparno. Muhe so postale neznosne. Ko se kmet vrača mimo vežirjeve hiše, ga vežir spet pokliče: »Ej, ti, zakaj konju ne razvežeš repa?« Ali ne vidiš, da se ne more otepati muh? Pridi noter!«

In kmet jih je spet dobil pet in dvajset.

Potnik: »Za božjo voljo vas prosim, pustita me pri miru!«

Razbojnika: »Bodite mirni, niti enega lasu vam ne bova skrivila...«

UGANITE!

Kdo ima največ pravice v cerkvi?

(Maha, ker se vsede na samega Boga.)

Zakaj ima mlinar led klobuk?

(Da se z njim pokrje.)

Zaka umivamo kozarce?

(Ker jih ne moremo prati.)

Zaka nosi lovec vedno lončaka?

(Ker puška ne more sama hoditi.)

Kakšnega človeka ne more nihče narisati?

(Veslega, ker niga z repom.)

POIŠČITE!

Oče in sin opazujeta letalo. Kje sta?